

Kubansk inblandning i Venezuela – psykologisk krigföring?

Cubainformacion 170823

Den påstådda kubanska inblandningen i Venezuela har varit ett återkommande tema i högermedia ända sedan Hugo Chávez vann presidentvalet 1998. Idag, med allt mer våldsamma attacker på regeringen Maduro, har detta påstående genomsyrat alla stora medier.

Tiotusentals läkare, sköterskor och lärare m. fl.

Låt oss påminna oss om att Kuba år 2003 skickade tiotusentals experter till Venezuelas mest otillgängliga och efterblivna områden. De flesta arbetade på nyupprättade vårdcentraler. För närvarande har Kuba 46 000 specialister utspridda i landet som arbetar i närmare 20 olika projekt. För att nämna bara ett exempel på den kubanska inblandningen i Venezuela så har den räddat 1,7 miljoner människoliv.

Men under alla dessa år har de internationella medierna inte varit intresserade av att återspegla hur livet, tack vare dessa program, förbättrats för många miljoner venezolaner. De artiklar som publicerats har istället handlat om en liten minoritet av kubanerna, som för att få högre lön, beslutat sig för att utnyttja den politik som USA tillämpat och som syftar till att få just dessa läkare att desertera till USA. Detta program upphörde i januari under Obama och sedan dess har vi inte kunnat läsa om avhoppade kubanska läkare.

Under det upptrappade våldet så behöver den psykologiska krigföringen mer spektakulära historier om den ”kubanska inblandningen”.

Trump inget hot - men det är Kuba!

För några dagar sedan pratade president Trump helt öppet om en tänkbar militär invasion av Venezuela. Högeroppositionen i landet publicerade två dagar senare en kommuniké i vilken de gjorde ”Madurodiktaturen” ansvarig för att förvandla landet till ett regionalt hot”. De nämnde inte Trumps uttalanden men, ofattbart nog, den ”intervention” de fördömde var den ”kubanska”!

Om denna påstådda ”kubanska intervention” kan vi läsa hundratals reportage, ledare, nyhetsartiklar och notiser i alla världens stora medier som Washington Post eller Deutsche Welle eller El Mundo, ABC osv. Men det är den venezolanska pressen som driver denna tes in absurdum när dagstidningen El Nacional skriver att med den nya Konstituerande Församlingen ”kommer Venezuela och Kuba att vara ett enda land.”

Budskapet är redan allomfattande: ”Maduro är en nickedocka. De som verkligen bestämmer i Venezuela är kubanerna.” ”Den venezolanska regimen håller sig kvar tack vare en vålds- och säkerhetsapparat som kontrolleras av kubanska officerare och funktionärer” för att garantera ”den subventionerade oljan” som levereras från Caracas. Allt detta kan vi läsa i den spanska dagstidningen El País, vars källa är venezolanen Moises Naim. Denne man, som idag intygar att hans land är ”en filial till Castroregimen”, var venezolansk minister som 1989 överlämnade allt

nationellt bestämmande över ekonomin till Internationella Valutafonden och drev igenom ett knippe nyliberala reformer. Som resultat av detta gick tusentals människor ut på gatan och plundrade livsmedelsbutiker.

Den man som idag talar om ”miljontals venezolaners lidande” var den minister som drev 80 procent av landets befolkning under fattigdomsstrecket, och 58 procent till extrem fattigdom. Miljontals människor saknade all hälsovård eller utbildning.

Idag stöder han det så kallade ”gatumotståndet”, alltså en opposition som bränt drygt 20 personer levande, anklagade för att stödja regeringen. Denne minister satt i en regering som införde krigslagar och gav tillstånd för att skjuta skarpt. Resultat: Över 3 000 döda.

Det handlar inte bara om historisk minnesförlust och dubbelmoral. Idag kräver de samlade medierna påtryckningar och sanktioner, ja till och med intervention i Venezuela. ”Ja, ingripa: det finns ingen anledning till oro. Rätten till humanitära ingripanden i ett fall som Venezuela kräver att bli utfört”, läser vi i El País.

Någon kan hävda att dessa uppfattningar publiceras som krönikor och inte nödvändigtvis är tidningens linje. Men det är falskt, då varje krönika eller artikel som säger något annat är otänkbar och censureras.

Vi lever i en global mediediktatur. Något som måste bekämpas i ett ojämnt krig. Översättning Zoltan Tiroler

